

TEKST 11: Koranen – anklager mod jøderne

Koranen er opdelt i 114 kapitler (suraer), der atter er opdelt i vers ('aya', plur. 'ayat'). Nedenstående sura-vers dateres efter T. Nöldekes kronologi til den tidlige periode i Medina.

5

Sura 2 - 40. Israels børn, husk Min velsignelse hvormed Jeg velsignede jer, og opfyld Min pagt, så vil Jeg opfylde jeres pagt, og hav ærefrygt for Mig. 41. Og tro på det, Jeg har sendt ned, og som bekræfter det, der er hos jer, og vær ikke de første til at tvivle på det. Sælg ikke Mine tegn for en billig pris, og frygt Mig. 42. Skab ikke forvirring angående sandheden på grund af forfængelighed, og skjul ikke bevidst sandheden. 43. Og udfør bønnen, betal almisse og buk jer ned sammen med dem, der bukker sig ned. 44. Vil I kræve fromhed af andre og glemme jer selv, mens I reciterer Skriften? Forstår I ikke? [...] 47. Israels børn, husk Min velsignelse, hvormed Jeg velsignede jer, og at Jeg har foretrukket jer frem alle andre; 48. og pas på den dag, hvor ingen sjæl skal bøde for en anden, og ingen forbøn blive godtaget, eller nogen modydelse modtaget, og ej heller skal de blive hjulpet. 49. Og da Vi befriede jer fra faraos folk, der straffede jer ondt, idet de slagtede jeres sønner og skånede jeres kvinder. I dette lå en hård prøvelse fra jeres Herre. 50. Og da Vi delte havet for jer og reddede jer, og druknede faraos folk, mens I så på. 51. Og da Vi over fyrre nætter lavede en aftale med Moses, og I tog kalven til jer efter ham, og I var misdædere; 52. Og da Vi efter dette benådede jer, så I glade burde være taknemmelige. 53. Og da Vi gav Moses skriften og frelsen, som I med glæde bør følge. 54. Og da Moses sagde til sit folk: "Mit folk, har I handlet forkert imod jer selv ved at tage kalven, så vend jer nu mod jeres Skaber og dræb jeres egne (overtrædere). Det vil i Skaberens åsyn være bedre for jer, og Han vil tilgive jer. Han er i sandhed tilgivende og medfølelse." 55. Og da I sagde: "Moses, vi vil ikke tro dig, før vi klart ser Gud", og en tordenkile tog jer, mens I skuede.¹ 56. Så rejste Vi jer op efter I var døde, så I glade bør være taknemmelige. 57. Og Vi udspilede skyen så den skyggede for jer, og vi nedsendte manna og vagtler² til jer: "Spis af de gode ting, Vi har givet jer." Og de gjorde ikke uret mod Os, men krænkedes sig selv. 58. Og da Vi sagde; "Gå ind i denne by, og spis lettede, hvor I vil, og gå ind ad porten, og sig knælende: 'Vi beder Dig, tilgiv os vore synder, og giv til dem, der gør godt.'" 59. Herefter erstattede de, der handler ondt, et udsagn med et andet end det, der var blevet sagt til dem; så Vi sendte Vor vrede fra himlen ned over dem, der handler ondt, på grund af deres ugudelighed. [...]

63. Vi modtog jo jeres løfte og løftede Sinaibjerget over jer (og sagde): "Modtag, hvad Vi har givet jer og mindes, hvad der står deri, at I måske kan vogte jer!" 64. Men derefter faldt I fra; og hvis ikke Allahs nåde og barmhjertighed havde været over jer, havde I været fortabte. 65. Og I kender jo dem af jer, der overtrådte sabbatten, og til hvem Vi sagde: "Bliv elendige aber!"³ 66. Dette gjorde Vi til en advarsel for deres samtid og efterkommere og en påmindelse for de gudfrygtige. [...]

¹ Lignende legende genfindes i den jødiske Midrash-litteratur

² Manna og vagtler: Se 2. Mos. 16,4-36

³ Sigter til en ellers ukendt legende. Se ligeledes 7,165ff. og 5,60 (tekst 45). Sabbatten som en forbandelse over jøderne, jf. 4,47.

74. Men derefter blev jeres hjerter hårde som klipper eller endnu hårdere; thi der findes jo klipper, af hvilke der vælder strømme frem, og nogle, af hvilke der kommer vand, når de spaltes, og nogle, der ruller ned af frygt for Allah. Men Allah overser ikke, hvad I gør! 75. Venter I [de troende] da, at (jøderne) skal tro jer, når en del af dem har hørt Allahs ord og derpå mod bedre vidende forvansket det efter at have forstået det? 76. Når de møder de troende, siger de: "Vi tror!" Men når de kommer sammen, siger de: "Vil I fortælle dem, hvad Allah har åbenbaret for jer, for at de kan benytte det som bevis mod jer overfor jeres Herre?" Bliver I da ikke forstandige? 77. Og ved de da ikke, at Allah ved, hvad de dølgjer, og hvad de åbenbarer? 78. Nogle af dem er lægfolk, der ikke kender skriften, men kun hjernesvind, og som kun har løse formodninger. 79. Men ve dem, der skriver skriften med deres hænder og så siger: "Dette kommer fra Allah!" for at tilkøbe sig en ussel vinding! Ve dem for, hvad deres hænder har skrevet, og ve dem for, hvad de har erhvervet! 80. De påstår: "Hovedes ild vil kun berøre os nogle få dage!" Sig: "Har I fået tilsagn fra Allah? I så fald bryder Allah ikke sit tilsagn! Eller siger I noget om Allah, som I ikke ved?" 81. Nej, om nogen begår noget ondt og omsluttet af sin synd, så er de hjemfaldne til ilden og skal blive evigt deri. 82. Men de, som tror og gør fromme gerninger, de er Paradisets folk og skal blive evigt deri. 83. Vi modtog jo israelitternes løfte, at de ikke ville dyrke andre end Allah, at de ville opføre sig smukt mod forældre, slægtninge, forældreløse og fattige, tale sømmeligt til menneskene, overholde bønnen og betale almisse. Men derpå faldt I fra med undtagelse af nogle få af jer, thi I er genstridige folk. 84. Vi tog jo det løfte af jer, at I ikke måtte udgyde hverandres blod og ikke fordrive hverandre fra jeres boliger; og I godkendte det og var selv vidner. 85. Men derpå dræbte I hverandre og fordrev en del af jer fra deres boliger,⁴ I hjalp hverandre mod dem på brødefuld og fjendtlig måde — men kommer de til jer som fangne, løskøber I dem — uagtet det var jer forbudt at fordrive dem. Tror I da på en del af skriften og fornægter en del deraf? Den, der handler således, får til gengæld kun vanære i dette liv, og på opstandelsens dag skal de hjemfalde til den hårdeste straf, thi Allah overser ikke, hvad I gør. 86. Det er sådanne, der tilkøber sig denne verden for den kommende, og deres straf skal ikke lettes for dem, og de får ingen Hjælp. 87. Vi gav Moses skriften og lod sendebuddene følge efter ham; og Jesus, Marias Søn, gav vi underfulde tegn og styrkede ham med den hellige ånd. Vil I da, hver gang et sendebud kommer med noget, I ikke finder behag i, afvise dem i hovmod og fornægte nogle af dem og slå andre ihjel? 88. De siger: "Vore hjerter er uomskårne!" Nej, Allah har forbandet dem for deres vantro. Hvor er de dog lidet troende! 89. Og da der så kom en bog⁵ fra Allah, der stadfæstede, hvad de havde (i deres skrift) — forhen havde de jo ønsket at besejre de vantro — da der kom til dem, hvad de kendte, så ville de ikke tro derpå! Allahs forbandelse ramme de vantro! 90. Hvor elendigt er det, hvorfor de har solgt deres egne sjæle ved at fornægte, hvad Allah har åbenbaret, af skinsyge over, at Allah har nedsendt af Sin nåde over den af Hans tjenere, som Han vil; de høster vrede på vrede, thi de vantro venter der en forsmædelig straf. 91. Når der siges til dem: "Tro på det, Allah har åbenbaret!" svarer de: "Vi tror på det, der er åbenbaret os!" Men de fornægter, hvad der er kommet senere, som dog er sandheden, der bekræfter, hvad de selv ejer. Sig: "Hvorfor dræbte I Allahs profeter i fortiden, hvis I var troende?" Moses bragte jer tydelige tegn, men derpå tog I efter hans bortgang kalven til gud i jeres ugudelighed. [...]

⁴ Sigter til indbyrdes stridigheder mellem de jødiske stammer i Medina

⁵ En bog: den himmelske bog, Koranen

99. Vi har nedsendt til dig tydelige undere, som kun de forstokkede fornægter. 100. Har ikke, hver gang de har sluttet en pagt, en del af dem brudt den? Ja, de fleste af dem tror ikke. 101. Og da der så kom et sendebud til dem fra Allah, som stadfæstede, hvad de selv ejede, så kastede en del af dem, der havde fået skriften, Allahs skrift bag deres ryg, som om de ikke kendte den. [...]

105. Disse vantro af Bogens folk og afgudsdyrkere ønsker ikke, at noget godt skal sendes ned til jer⁶ fra jeres Herre, men Gud udvælger af nåde den, Han vil; Gud er aldeles gavmildhed. [...] 107. Ved du ikke, at himlenes og jordens rige tilhører Gud, og at I ingen har, hverken som beskytter eller hjælper, bortset fra Gud,⁷ 108. Eller har I lyst til at udsørge jeres budbringer som Moses blev udsørgt i tidligere tid? Den, der bytter tro med vantro er visselig faret vild fra den rette vej. 109. Mange af Bogens folk ønsker på grund af misundelse, at de kan gennemvende jer til vantro,⁷ efter at I har troet og efter, sandheden er blevet tydelig for dem; og dog bærer I over og er tilgivende, indtil Gud bringer Sin befaling; Gud har i sandhed magt over alt. 110. Og udfør bønnen og betal almisse; hvad godt, I end udfører til gavn for jeres sjæl, skal I finde hos Gud; Gud ser i sandhed de ting du gør. 111. Og de [jøderne og de kristne] siger: "Ingen træder ind i Paradiset bortset fra de, der er jøder eller kristne". Ja, sådan er deres fantasier. Sig: "Fremstil jeres bevis, hvis I taler sandt." 112. Nej, den, som overgiver sin vilje til Gud, og er et menneske, der handler godt, hans løn er hos hans Herre, og ingen frygt skal være over dem, ej heller skal de sørge. 113. Jøderne siger: "De kristne har intet at holde sig til", og de kristne siger: "Jøderne har intet at holde sig til", og dog læser de skriften; og på samme måde taler de uvidende.⁸ Men Allah vil dømme imellem dem på opstandelsens dag om det, hvorom de strides. [...] 119. Vi har sendt dig med sandheden som en forkynder og formaner, og du har intet ansvar for Helvedes beboere. 120. Jøderne og de kristne vil ikke være tilfredse med dig, før du følger deres religion; men Allahs vejledning er den rette. Hvis du vil følge deres ønsker, efter du har modtaget erkendelsen, ville du ingen beskytter eller hjælper have i Allah. 121. De, hvem vi har givet Skriften, (og som) læser den på rette måde, de tror på den; men de, der fornægter den, de går fortabt! [...]

30 130. Hvem føler vel uvilje mod Abrahams religion uden den, der fordummer sig selv? Vi har udvalgt ham i denne verden, og i den kommende vil han være en af de fromme.⁹ 131. Da hans Herre sagde til ham: "Giv dig hen til mig!"¹⁰ svarede han: "Jeg giver mig hen til Verdens herre!" 132. Dette pålagde Abraham sine børn ved sin død, og ligeså Jakob: "O, mine børn, Allah har udvalgt den (sande) religion for jer, dø ikke uden at være gudhengivne!" 133. Eller var I til ste-

⁶ De troende som gruppe.

⁷ Dette er en alvorlig beskyldning, fristelse til frafald er mere alvorligt end drab, jf. 2,217 (tekst 16), 2,191-192 (tekst 14), 8,39 (tekst 18). Se ligeledes 18,65-81; 16,106; 3,90; 4,137. Ifølge flere hadith-fortællinger bør frafald straffes med døden, se tekst 45.

⁸ Buhls kommentar (1921) s.61: "Muhammed udvidede efterhånden sin kritik af jøderne til også at omfatte de kristne, der ligeledes havde forvansket den rene åbenbaring. —'de uvidende' dvs. hedningerne."

⁹ Buhls kommentar (1921) s.62: "Efter bruddet med jøderne gjorde Muhammed den sorte stens helligdom (Ka`ba) i Mekka til sin religions midtpunkt og fremsatte den nye lære, at den var grundlagt af Abraham og Ismael, der nu fortrænger Isak. Han betragter det nu som sin opgave at forkynde "Abrahams Religion" i dens oprindelige renhed, der var blevet forvansket både af jøderne og de kristne."

¹⁰ Den, der hengiver sig til Gud: arabisk muslim (Islam = hengivelse i Allahs vilje).

de, da døden nærmede sig Jakob, da han sagde til sine sønner: "Hvad vil I tilbede efter min død?" Og de svarede: "Vi vil tilbede din Gud og dine fædre, Abrahams, Ismaels og Isaks Gud, en eneste Gud, og til ham vil vi hengive os." 134. Denne slægt er gået bort¹¹; de har, hvad de har erhvervet sig, og I har, hvad I har erhvervet jer, og I står ikke til regnskab for, hvad de har gjort.

5 135. (Skriftfolkene) siger: "Bliv jøder eller blev kristne, så er I på den rette vej!" Sig: "Nej, (vi følger) Abrahams religion, han, som var hanif¹² og ikke hørte til afgudsdyrkerne!" 136. I skal sige: "Vi tror på Allah, og hvad der er åbenbaret os, og hvad der åbenbaredes Abraham, Ismael, Isak og Jakob og stammerne, og hvad der meddeltes Moses og Jesus, og hvad der meddeltes profeterne af deres Herre; vi gør ikke forskel mellem nogen af dem, og vi er gudhengivne." 137.

10 Hvis de tror på det samme som I, så er de retlede; men hvis de vender sig bort, så spaltes de sig, og Allah værner dig mod dem, thi han er den hørende og vidende. 138. Allah har præget os, og hvem præger bedre end Allah, og vi tjener ham. 139. Sig: "Vil I tvistes med os om Allah? Han er vor Herre og jeres Herre, vi har vore gerninger, og I har jeres gerninger, og vi er alene hans! 140. Eller mener de, at Abraham, Ismael, Isak, Jakob og stammerne var jøder eller kristne?" Sig:

15 "Er I eller er Allah den vidende? Hvem er ugudeligere end den, der skjuler et vidnesbyrd fra Allah hos sig? Men Allah overser ikke, hvad I gør!" [...]

146. De, hvem vi har givet skriften, kender ham, som de kender deres egne sønner; men en del af dem dølger trods deres viden sandheden.¹³ 147. Sandheden kommer fra din Herre, vær derfor ikke en af tvivlerne.

20

159. De, der skjuler de tydelige tegn og vejledninger, Vi har sendt ned - efter, at vi har vist dem det klart i skriftet - de skal blive forbandet af Gud og af alle, der kan forbande. 160. Undtagen de, som omvender sig og gør det godt igen, og viser det tydeligt - dem vil Jeg tilgive; Jeg er tilgivende og medfølelse. 161. Men de, der ikke tror, og dør vantro - på dem skal Guds og englenes og alle menneskers forbandelse hvile. 162. Herunder skal deres bolig for evigt forblive og straffen vil ikke blive lettet for dem, ingen henstand skal gives dem. [...]

25

174. De, der skjuler det, som Guds skrift har sendt ned til dem, og som sælger det til en billig pris - de skal ikke spise andet end ild i deres maver; Gud vil hverken tale til dem på opstandelsens dag eller rense dem. Der venter dem en smertefuld straf. 175. Det er dem, der har købt vildførelse på bekostning af vejledning, og tugtelse på bekostning af benådning. Hvor tålmodigt må de udholde ilden!

30

35
J. M. Rosenløv & M. Pihl: *Korstogene – Islams ekspansion og kristen modoffensiv* (2014)

[Da. overs. F. Buhl: *Quranen. Et Udvalg i kronologisk Rækkefølge* (1921) s.57-65. Vers 40-44, 47-59, 105, 107-112, 159-162, 174-175 efter Arthur J. Arberry: *The Koran Interpreted* (1955).]

¹¹ Wulff oversætter: "Dette var et fællesskab, som hører fortiden til."

¹² *Hanif*: en gudsøgende / gudhengiven. Betegner i Koranen en tilhænger af den uforfalskede oprindelige monoteistiske åbenbaring

¹³ Skriftens folk skjuler eller fordrejer bevidst sandheden, jf. 3,69ff. samt 5,13 (tekst 45)